

HANNU VUOLIO

KATOAMISTEMPPU

Katoamistempu

Hannu Vuolio

Katoamistemppu

© 2022 Hannu Vuolio

Kustantaja: Tarinax Oy, Espoo, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-65104-0-8

Omistettu:

Vaimolle, tyttärille ja koiralle.

Kiitos teille kaikille ja yrittäkää kestää.

“Here’s a little song I wrote
You might want to sing it note for note
Don’t worry, be happy
In every life we have some trouble
But when you worry you make it double
Don’t worry, be happy
Don’t worry, be happy now”

Bobby McFerrin: Don’t Worry, Be Happy

SISÄLLYSLUETTELO

Luku 1 – Kadonneen hammasharjan metsästys	9
Luku 2 – Turhaan jarruttelevien seurakunta	24
Luku 3 – Yllättäviä kohtaamisia	30
Luku 4 – Kivuliaita heräämisiä	37
Luku 5 – Oonan suuri hämmästys	44
Luku 6 – Harmaa ei muuten ole väri ollenkaan	47
Luku 7 - Sakkarosia tai kalsiumia kahvin kanssa?	57
Luku 8 – Antiikin aikoja muistellessa	62
Luku 9 – Karjalanpiirakoita ja munavoita	70
Luku 10 – En Garde!.....	75
Luku 11 – Abradakabra, nyt tuoli katoat	79
Luku 12 – Palvele, Turvaa ja Köyhdy.....	83
Luku 13 – Miekkailusun hyviä puolia	87
Luku 14 – Käydäänpäs Taru vähän ajelulla	90
Luku 15 – Avaraa luontoa	97
Luku 16 – Viallisia komponentteja ja soutu retki	100
Luku 17 – Selittäisikö Higgsin bosoni katoamisen? ..	105
Luku 18 – Jos voimat eivät riitä, ota fysiikka avuksi .	111
Luku 19 - Karhunpoika sairastaa.....	117
Luku 20 – Saakohan tuota nenää suoristettua?	124
Luku 21 – Kaikki oli täydellistä kunnes	129
Luku 22 – Juottokolvin ääreen.....	132
Luku 23 – Viskiä joo, mutta ei skottilaista	138
Luku 24 – Termiitit ovat armottomia	153
Luku 25 – Tarun ruotsin opettaja otti yhteyttä?	162
Luku 26 – Ruokavarastossa mukava yllätys.....	171
Luku 27 – Jäljet johtavat makuuhuoneeseen	176
Luku 28 – Selailuhistoriassa jotain salattavaa?	179
Luku 29 – Ikävä napsahdus jalan alla.....	187
Luku 30 – Mihin se soppaliha oikein katosi?	191
Luku 31 – Mikähän tuo koputtava ääni on?	196

Luku 32 – Magnetismia huulissa.....	200
Luku 33 – Vikavirtasulakkeet laukeavat	203
Luku 34 – Mitä ääniä yläkerrasta kuuluu?	210
Luku 35 – Tunnelmaan sopivaa olutta tarjolla	215
Luku 36 – Kerrossiivoja saa sätkyn	221
Luku 37 – Plantagenissa vierailu jää nyt väliin	225
Luku 38 – Onko tilanne täysin toivoton?	229
Luku 39 – Pakko oli yösija tarjota, eikös vain?	235
Luku 40 – Varokaa, lattia on vasta vahattu!	239
Luku 41 – Viimeinen klikkiotsake koskaan?.....	241
Luku 42 – Ei tässä nyt mikään hengen hätä ole.....	247
Luku 43 – Virtuaalinen potku pöydän alla	250
Luku 44 – Wamalajiza mwanake	254
Luku 45 – Mutta onko Herra Presidentti valmis?	259
Luku 46 – Inkivääri-kamomillan taikaa	264
Luku 47 – Katse kohti Joutsenen tähdistöä	269
Luku 48 – Aurinkojen nousu	275

LUKU 1 – KADONNEEN HAMMASHARJAN METSÄSTYS

Herätyskello kerkesi äännähtää vain kerran ennen kuin Harri hiljensi sen. Sen tekopirteää ääntä ei vaan kestä kukaan. Sängyn viereltä kuului vaimeaa läähätystä. Harri raotti varovaisesti silmiään. Koira tuijotti häntä tiiviisti kuono patjan päällä. Se etsi isäntänsä heräämisen merkkejä ja puhkui kohti isännän nenää. Ei ollut sen jälkeen mitenkään raikas ilma sisään hengittäessä. Pitäisi muistaa harjata koiran hampaita useammin.

Harria väsytti. Se oli viimeaikoina ollut varsin tyypillistä. Jostain syystä hän ei enää saanut kunnolla nukuttua. Harri keinahti pystyyn ja tätä liikettä hänen koiransa tervehti iloisella haukahduksella. Se riensi portaisiin, ja hän laahusti huomattavasti vähemmän reippaasti perässä.

Kun tuosta koirasta saisi siirrettyä energiaa jotenkin, Harri ajatteli pukiessaan jotain päälle. Hän kiinnitti jo innoissaan paikoillaan pomppivan koiran hihnan ja aukaisi oven. Jaa - sataa saatana vettä taas. Harri harkitsi jaksaisiko ottaa sateenvarjon. Tihkuttaa vain, en jaks, kastun mielummin.

Harri nosti takin hupun pään yli ja väisteli isoimpia lätäköitä. Koira säntäili tohkeissaan kadun puolelta toiselle haistellen hajuja ruohikossa. *Ei nyt voi poiketa*

kovin paljoa eilisaamujen hajuista. Mutta ei koira välittänyt vaan jatkoi säntäilyä.

Nyt pysähtyi pientareelle ja otti pökäleasennon. Kunnan pökäleen väänsikin. Harri tuijotti pitkää ruohikkoa ja pohti asiaa. Tuolta tuota jätöstä ei kyllä kukaan huomaisi. Todennäköisesti täynnä punkkeja koko ruohikko. Harri vilkaisi ympärilleen. Ei ristinsielua missään - kello oli kuitenkin vasta vähän yli kuusi.

Harri kiskaisi hihnasta ja lähti kävelemään. Koira katsoi häntä syyttävästi. Sen mielestä tehtävänjako oli selvä. Minä teen asiani ja sinä keräät ne. Harria alkoi askarruttaa lähistöllä olevat kerrostalot. *Jospa joku tarkkaili häntä sieltä? Ja näki, että hän jätti vastuuttomasti koiran jätökset keräämättä.* Harri tarkensi katseensa kerrostalon ikkunoihin. *Vilahtiko sieltä verhojen välistä kiikarit? Ei - parempi oli sittenkin palata rikospaikalle.* Tarkkaa paikkaa oli vain hankala muistaa tarkalleen, mutta Harri onnistui löytämään sen helposti. Astumalla siis pökäleen päälle.

Tämähän aamu lähtikin sitten varsin rattoisasti liikkeelle, Harri ajatteli yrittäessään puhdistaa epätoivon vimmallalla lenkkarien pohjakuvioista haisevaa ulostetta. Hinkkasi kenkää ruohoa vasten. Hän tiesi jo etukäteen, että haju seuraisi häntä loppumatkan. Harri keräsi lopun pökäleestä pussiin - paljon sitä ei pussiin riittänyt.

Harri jatkoi matkaa seuraavaan lätäkön luokse ja yritti huuhdella kengän pohjaa siinä kohtuullisella menestyksellä. Lätäkön pohjalla oli kastemato. Ei sitä voinut sinne jättää kuolemaan. Harri haki pienen kepin ja

poimi madon sen päälle. Siirsi ruohikkoon hieman häpeissään. Ei aikuinen mies näin käyttäydy. Mutta tiesi, että jos olisi jättänyt madon sinne virumaan, niin se olisi häirinnyt häntä koko aamun ajan, ehkäpä koko päivän.

Harri oli luonteeltaan huolehtija. Oikein isolla H:lla. Hän tiesi sen itsekin, että se meni välillä täysin överiksi. Mutta minkäpä sitä luonteelleen mahtaa. Harri yritti loppumatkan olla katsomatta lätäköihin. Yksi mato sai riittää pelastettavaksi tänä aamuna.

Lenkin jälkeen jälleen takaisin kotona. Harri riisui toisen lenkkarin hyvissä ajoin ja yritti välttää oksenuksen nousemista, kun putsasi sen pohjaa vessan käsisuihkulla. Pyyhki huolellisesti roiskeet ja huuhtoi vessan.

Vaimo oli herännyt ja oli keittimen kimpussa. "Mitä siellä lotrasit"?

"Astuin vahingossa koiran paskaan, kenkää putsasin.", Harri vastasi kertomatta, että kenen koiran ja mistä syystä. Selitys oli riittävä. Ei jatkokysymyksiä. Vaimo ei ollut oikein aamuihmisiä. Niinpä oli luonnollista, että hän oli valinnut työn, jossa oli paljon varhaisia aamuja.

Harri laittoi paahtimeen leivät ja tarkasti samalla jääkaapin muun sisällön. *Oliko jotain menossa kohtapuoliin vanhaksi, joka olisi syytä iskeä saman tien leivän päälle?* Ennen kuin vaimo huomaa ja siirtää biojäteastiaan. Aivan kuin Biafrassa ei enää nähtäisi nälkää. Tosin siellä on kyllä nähty nälkää niin kauan kun Harri oli ollut aikuinen. Eli melkein kolmisenkymmentä vuotta. Pari kinkunpalaa jääkaapin perälaidasta

löytyi. Sopivasti tällä päivämäärällä varustettuna. Hieno löytö! Harrin mieliala koheni hänen laittaessaan palat leipien päälle.

"Muista sitten hakea töitten jälkeen Laura treeneistä.", vaimo sanoi siirtäessään samalla tarmokkaasti jogurttia suuhunsa. Jälleen kerran hänellä oli kiire.

"Juu, totta kai", Harri oli missannut yhden treeneistä haun kolme vuotta sitten. Edelleen siitä syystä hän tiesi saavansa muistutuksen vielä asiasta kännykkäänsä iltapäivällä. Sekä vaimolta että Lauralta. Luulisi tämänöisessäkin rikoksessa olevan vanhenemisaika. Ei nyt ollut henkirikokseen verrattava juttu.

Vaimo antoi pusun poskelle ja lähti vauhdikkaasti. Harri jäi selailemaan aamun lehteä pongaten sieltä jälleen useita epäloogisuuksia tai huvittavia kohtia. Muu perhe ei ymmärtänyt hänen harrastustaan ollenkaan. *Jotain vikaa niissä on. Tai ehkä minussa?* Harri ei välittänyt, vaan ympyröi yhden erikoisen uutisen.

Venäläisen lentokoneen molemmat moottorit olivat lopettaneet toimimasta ilmassa ja kone oli siitä syystä tehnyt pakkolaskun. Lehden mukaan pakkolaskun syynä, että kun moottorit lakkasivat pyörimästä, niin kone oli kääntynyt ylösalaisin. Harri ei ymmärtänyt. Harri oli insinööri.

Ei aerodynamiikka noin toiminut. Koneella on edelleen siivet, tietty nopeus ja se jatkaa ainakin hetken lentämistä. Jos lentäjän kääntää nokan laskuun, niin se jatkaa lentämistä aika pitkänkin aikaa. Siitä pitää painovoima huolen. Siihen asti kunnes maankamara tekee lentämisen jatkumisen suht mahdottomaksi.

Harri harkitsi, pitäisikö soittaa yhdelle lennonjohtaja tutulle vai antaisiko asian olla. Päätti antaa asian olla kun oli aamulla aikainen palaveri. Pitäisi suoriutua matkaan. Harri veti jotain siistihköä päälle. Ei ollut Harri niin tarkka vaatteiden suhteen. Edelleen löytyi vaatekaapista 80-luvun paitoja ja housuja. *Eihän niitä voi poiskaan heittää, ihan käyttökelpoisia vielä.* Vaimo ei tätä ymmärtänyt vaan oli monta vuotta salaa heittänyt vanhempia ja erikoisimpia pois. Luullut, että Harri ei muka huomaisi.

Niinpä Harri asian huomatessaan kiusallaan kyseli vaatekappaleen perään. Kuvaili vaateen seikkaperäisesti mukaan lukien sen viimeisimmän sijainnin. Ihmetteli sitten suureen ääneen miten olikaan sen onnistunut johonkin piilottamaan kun ei varmasti ollut poisheittänyt. Molemmat tiesivät asian todellisen laidan. Kyseessä oli pitkään avioliitossa olleen parisunnan pelistä.

Harri penkoi vaatekaapin arkeologisia pohjakerroksia ja löysi sieltä jotain. Hän oli tyytyväinen löytöönsä. Tämä 90-luvulla Anttilasta 60 % tarjouksesta ostettu paitahan sopii ihan hyvin näiden aikoinaan Pukevasta ostettujen housujen kanssa. Vielä pitää hampaat pestä ennen töihin lähtöä. Harri oli lukenut, että harjan valmistaja oli saanut aikaiseksi uuden mallin. Sellaisen, joka siirsi langattomasti harjaustiedot suoraan kännykään. Tekisi niistä nätit tilastot ja värilliset pylväs- tai ympyrädiagrammit. Olisihan tuollainen ollut hieno. Harri harmitteli, että nykyisessä harjassa ei ollut mitään vikaa. Ei kehtaisi milloinkaan hyvin toimivaa laitetta heittää pois.

Harri astui vessaan, laittoi valot päälle ja erehtyi katsastamaan oman peilikuvansa. Ei hyvä idea. Hän siirtyi lähemmäs peiliä. Silmäpussit suurentuneet ja tummuneet. Harmaata hiusta puski nyt myös toiselle ohimol-le. Ennen niin jykevään leukaan oli tullut pehmeyttä ja alkava kaksoisleuka. Harri huokaisi syvään. *Parempi on jatkossa harjata hampaat pimeässä.*

Käsi hamusi sähköhammasharjaa tutulta paikaltaan, mutta ei osunut mihinkään. Kummissaan hän käänsi katseensa nurkkaan, jossa laturi nökötti tyhjänä. Hammasharjaosaa ei näkynyt missään. Ainoastaan Harri käytti harjaa. Oli yrittänyt sitä tyrkyttää muillekin perheenjäsenille. Eivät uskoneet, että on tehokkaampi tapa hammaskaluston putsaukseen, vaikka oli printannut vertaisarvioidut todisteet siitä paperille ja jakanut kaikille. Eli oli mahdotonta, että joku muu olisi hukanut harjan.

Tutkittuaan vessan joka kaapin ja laatikon, Harri kävi pikaisesti läpi koko muun huoneiston. Ei jälkeäkään harjasta. Harri oli harjannut sillä hampaat ihan normaalisti eilen illalla nukkumaan mennessä. Se oli lopuksi piipannut iloisesti, että ei ollut vielä aika ladata akkua. Siinä uudessa mallissa tämäkin tieto olisi tullut vielä lisäksi myös kännykkään siirrettynä.

Harri vilkaisi kelloa - kymmenen minuuttia oli mennyt etsiessä. Oli pakko jo lähteä. Toki ensin täytyi käydä muistilista läpi, ettei mitään vain unohtuisi. Oli kerran toissa vuonna jäänyt keittiössä tiskialtaan yläpuolinen loistelamppu turhaan päälle koko päiväksi. Oli tullut asia mieleen kesken työmatkan. Harri oli ollut jo Kehä

kolmosella. Nopea laskutoimitus oli vakuuttanut siitä, että tarkistusmatka takaisin kotiin olisi maksanut monin verroin enemmän kuin sähkönkulutus. Varsinkin nykyisillä bensiinin hinnoilla.

Koko päivän oli asia vaivannut kuitenkin. Harri tiesi, että tytär tulisi koulusta kotiin jo aiemmin. Jos hänelle asiasta ilmoitaisi, niin ei takuulla ymmärtäisi. Naureskelisivat asialle kippurassa sitten äitinsä kanssa illalla, siinä kaikki. Parempi oli jättää soittamatta. Harri oli kiirehtinyt työpäivän jälkeen suorinta tietä kotiin. Olihan se perhanan lamppu tosiaan jäänyt päälle. Kuluttanut ainakin 5 sentin edestä energiaa tyhjää hohkatessaan. Oli Harri suoraa päätä laatinut aamulle sellaisen tarkistuslistan itselleen, ettei moista virhettä enää koskaan tapahtuisi.

Harjan arvoitus tykytti hänen päässään, kun hän ajoi parkkialueelta tielle. Hän mietti eri skenaarioita mielessään. Ainoa looginen lopputulos oli, että joku perheestä oli alkanut kävellä unissaan. Luultavammin hän itse. Käyttänyt harjaa ja piilottanut johonkin. Ajaessaan Kehä 1 kohti töitä hän teki suunnitelman missä järjestyksessä kävisi läpi eri huoneet ja piilopaikat. Lähtien liikkeelle makuuhuoneesta.

Kääntyessään työpaikan parkkipaikalle, suunnitelma oli lokeroitu seikkaperäisesti Harrin muistiin otsakkeella Operaatio Kadonneen Hammasharjan Metsästys. Pääosassa Harri Rouhio. *Aika paljon muuten samaa näköä kuin Harrison Fordissa*, Harri ajatteli katsoessaan itseään taustapeilistä. Kukaan naispuolinen ei kuitenkaan ollut mainittavaa yhdennäköisyyttä jostain

syystä huomannut. Ei vaikka Harri oli varmuuden vuoksi ottanut itsestään kuvan samantyyppinen lieri-hattu päässä ja ruoska kädessä. Esitellyt sitä nuorempaan taajaan baareissa. Omasta mielestään ilmiselvää Indiana Jones oli hän! Ovat joskus naiset täysin sokeita ilmiselvien tosiasioiden kanssa.

Päivä kului jonninjoutavissa palaverissa. Harri huomasi ajatustensa harhailevan hammasharjan katoamisessa ja useasti joutuivat muut osallistujat toistamaan Harrille osoitetut kysymykset. Ajattelivat varmaan, että huonosti on taas nukkunut. Olisi tässä tärkeämpääkin tekemistä, kuin yhden vuosibudjetin vääntäminen. Ihan turhaan sitä viikkokausia vatvotaan.

Harri oli jo pidemmän aikaa tehnyt oman yksikkönsä vuosibudjetin aina vain yksinkertaisemmalla mallilla ja vasta edellisenä iltana. Otetaan aluksi kopio edellisen vuoden budjetista, vilkaistaan viimeiseen vuositulokseen ja sen perusteella tehdään viilaus joko ylös- tai alaspäin. Vaihteleisiin kertaluonteisiin projekteihin jotain trendisanoja mukaan. Viimeksi taisi olla nimenä digitaalisen divergenssin vertikaalishorisonttaallinen kehitysprojekti. Eipä ollut kukaan kysellyt mitä se tarkoitti. Olisi paljastanut omat tietämättömyytensä, raukka.

Viimein kello tuli viisi ja saattoi lähteä töistä siten, että eivät laiskaksi luulleet. Ainoastaan laiskat ja saamatomat lähti aiemmin. Ne, jotka potkittiin sitten pois seuraavalla YT-kierroksella. Kyllähän Harri tämän tiesi. Hän piti huolen siitä, että ei koskaan lähtenyt minuuttiakaan ennen kello viittä.

Harrin taudinmäärityksenä on insinöörimäisyys. Hänen elämäänsä tämä vaiva ei haittaa, enemmänkin rikastuttaa. Eräänä viattoman oloisena päivänä, Harri tempaistaan mukaan fysiikan lakien vastaisiin tapahtumiin. Aluksi varsin pienessä mittakaavassa, lopulta kuitenkin koko universumia syleilevässä laajuudessa.

"Katoamistemppu" on huumorifantasia, joka ottaa samalla kantaa nykyiseen maailman menoon ja sen epäkohtiin.

9 789526 510408